

ЗА УСПІХІ В ЗМАГАННІ НА ЧЕСТЬ 50-РІЧЧЯ СРСР КОЛЛЕКТИВ РАДГОСПУ ІМЕНІ РОЗИ ЛЮКСЕМБУРГ ВОБРИНЕЦЬКОГО РАЙОНУ НАГОРОДЖЕННЯ ЮВІЛЕЙНИМ ПОЧЕСНИМ ЗНАКОМ СЕРЕД ТИХ, ХТО ВИВЕРЮВАВ НАГОРОДУ (НА ФІФО ЗЛІВА НАПРАВО) ТРАКТОРИСТ СЕРГІЙ ШЕЛЕСТ, ШТУКАТУР БУДІВЕЛЬНОЇ БРИГАДИ РАІСА ФЕРЕНЦ, ТЕСЛЯР МИКОЛА ЗУБКОВ, СТАТИСТИК ОЛЬГА ВОЛОШИНА, ТОКАР РЕМОНТНОЇ МАЙСТЕРНІ МИКОЛА СТАРКО, ДОЯРКА ПАРВІЛІНА ДЖЕВАГА.

Фото В. КОВПАКА.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН ПАВЛОВІСЬКОГО ОБКОМУ АКSMУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

Рік видання XIV

№ 6 (1642).

13

СІЧНЯ

1973 р.

Ціна 2 коп.

Візит президента Франції Жоржа Помпіду

МІНСЬК. (Спец. кор. ТАРС). Сюди з короткотривалим неофіційним візитом для зустрічі і розмов з Генеральним секретарем Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу, членом Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєвим прибув президент Французької Республіки Жорж Помпіду.

На аеродромі, прикрашеному Державними прапорами Франції, СРСР і БРСР, президента Франції зустрічали Генеральний секретар ЦК КПРС, член Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєв, перший секретар ЦК КП Білорусії, член Президії Верховної Ради СРСР П. М. Маширов, Голова Президії Верховної Ради Білоруської РСР Ф. О. Сурганов, Голова Ради Міністрів Білоруської РСР Т. Я. Кисельов, міністр закордонних справ СРСР А. А. Громико, посол Радянського Союзу у Франції П. А. Абраїмов, інші офіційні особи.

Серед зустрічаючих були посол Франції в Радянському Союзі Роже Сейду, представники радянської та іноземної преси. Разом з президентом Франції в Мінську прибули міністр закордонних справ Моріс Шуман, генеральний секретар канцелярії президента республіки Мішель Жюбер та інші.

З аеродрому Л. І. Брежнєв і Ж. Помпіду поїхали в Заслав'я, поблизу Мінська, де відбуваються переговори.

Т В І Й ЩОДЕННИК

У КЛАСНИХ журналах відведені нові, поки що чисті, сторінки. Перші «сміливіці» відповідають білому дошки. Закінчилися зими канікули, і після відпочинку шкільний розпорядок внутрішньої дисциплінує, нагадує: успіх у навчанні неможливий без чіткої організації свого робочого часу, без свідомого засвоєння учебного матеріалу, без самостійної роботи...

Школа — невід'ємна частинка нашого життя. Вона єдиним нервом зв'язана з усією радянською дійсністю і кожне прискорення, настання темпу чітко прослуховується і в її пульсі. Останні настанови партії і уряду, дзюв'їд Л. І. Брежнєва на урочистому засіданні, присвяченому 50-річчю утворення СРСР, створили серед педагогів і школярів атмосферу творчого піднесення.

Друга чверть завершилася у дні славного ювілею країни. І, безперечно, кожне учень, піонер, комсомолець намагався зустріти його з найращими успіхами у навчанні. У цьому він бачив свій почесний обов'язок. В школах поживалися листування з друзями з усіх союзних республік, проходили фестивалі, вечори дружби.

Про велику роботу, пророблену в школах, з метою поліпшення виховного процесу, зокрема — успішності, свідчать цифри. Наприклад, процент успішності в школах Новгородівського району за другу чверть становить 99,8. Трохи вищий показник у олександрівській, в школах Світловодського району, м. Знамяці.

вчать на «4» і «5», у світловодців цей показник становить 45,2 процента. В багатьох школах показник успішності значно вищий за минулорічний. В цьому, безперечно, заслуга і комсомольської, і піонерської організації, які стали справжніми помічниками педагогів. Та, на жаль, трохи знизили до себе вимогливість в Бобринецькому, Новоукраїнському, Компаніївському районах. Тут невисокі показники успішності.

У КІНЦІ другої чверті разом з усією комсомолією, з робітниками, колгоспниками, школярами під час Всесоюзних комсомольських зборів «Ударною працею і відмінним навчанням ознаменуємо вирішальний рік п'ятиріччя», повели розмову про питання, які їх найбільше хвилюють. Збори пройшли в діловій обстановці, давалися конкретні пропозиції з питань поліпшення успішності, підвищення громадської активності тощо. Треба відзначити, що в багатьох школах збори стали дійовим засобом підвищення активності роботи всієї комсомольської організації, в них народжувалися нові починання, учні брали соціалістичні зобов'язання, відчувши разом з усім радянським народом приплив творчих сил.

На зборах в Павлівській СШ імені В. О. Сухомилинського комсомольці виступили із зверненням до всіх школярів області —

закінчити навчальний рік без відстаючих. Безперечно, в кожній школі є подібні можливості — все залежить від правильної організації роботи. Тут же павлівські комсомольці говорили про виконання своїх комплексних планів, підбили підсумки огляду класних комсомольських організації «Партії на вірність присягаємо».

Активно і по-діловому пройшли Всесоюзні комсомольські збори в Ганворонській СШ № 5. Для дальшого поліпшення позакласної роботи вирішено устаткувати для допитливіх перетворити в клуб «Хочу все знати». Подано пропозицію на початку третьої чверті завести перспективні таблиці в класах. Накреслено провести перші комсомольські збори з порядком денним «Я, хвилюю і знаю».

А ось комсомольці Богданівської СШ Знамянського району зосередили свою увагу на трудовому вихованні школярів. Як відомо, в школі діє учнівська виробнича бригада. Щорічно чимало випускників залишається працювати в місцевому колгоспі «Родина». Традиції передаються з покоління в покоління, з класу в клас. І комсомольці вирішили в таборі праці і відпочинку для старшокласників «Дружба» виховати собі зміну, нове поповнення виробничої бригади.

Розпочалася третя навчальна чверть. Перші дні навчання вирішального року п'ятиріччя. Як і робітники, колгоспники, учнівська молодь теж вносить посильний вклад у її успішне завершення. Адже успішне навчання — це твій план, твої сьогоднішні завдання, юний друже. А завтра — ти сам станеш до складних агрегатів, верштимеш державні справи. Не забувай цього!

НАШ КУРС — П'ЯТИРІЧКУ ДОСТРОКОВО!

СОЦІАЛІСТИЧНІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНОЇ БРИГАДИ КОМУНІСТИЧНОЇ ПРАЦІ ІМЕНІ ХХІВ З'ІЗДУ РІЗЧИКІВ КОВАЛЬСЬКО-ПРЕСОВОГО ЦЕХУ ЗАВОДУ «ЧЕРВОНА ЗІРКА» НА 1973 РІК

Коллектив бригади, яку очолює молодий комуніст Геннадій Брайловський (групкомсорг Надія Смутко), вже кілька років їде в правобережних соціалістичного змагання серед комсомольсько-молодіжних колективів підприємства. За трудові успіхи бригада нагороджена грамотою ЦК ЛКСМУ на честь 50-річчя заводської комсомольської організації, перехідним Червоним прапором ОК ЛКСМУ за перемогу в змаганні на честь піввікового ювілею СРСР.

Достроково, 21 травня 1972 року, різнички закінчили план другого року п'ятиріччя і зараз працюють в рахунок другого кварталу 1974 року.

З глибоким схваленням наш колектив зустрів Постанову ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про розгортання Всесоюзного соціалістичного змагання працівників промисловості, будівництва і транспорту за дострокове виконання народногосподарського плану на 1973 рік». Обговоривши цей важливий документ, ми вирішили взяти такі підвищені соціалістичні зобов'язання на 1973 рік:

- виконувати зміну норму виробітку на 170—180 процентів;
- здавати продукцію тільки відмінної якості;
- зробити непорушним правилом — «Всі 60 хвилин робочого часу — виробництву!»;
- підвищити продуктивність праці на 16 процентів;
- організувати показ передових методів праці;
- навчити професії різальника металу шість молодих робітників;
- завоювати 32 тонни металу-прокату;
- всім членам бригади оволодіти другою суміжною спеціальністю;
- брати активну участь у громадському житті цеху, заводу;
- добитись, щоб всі члени бригади мали середню освіту.

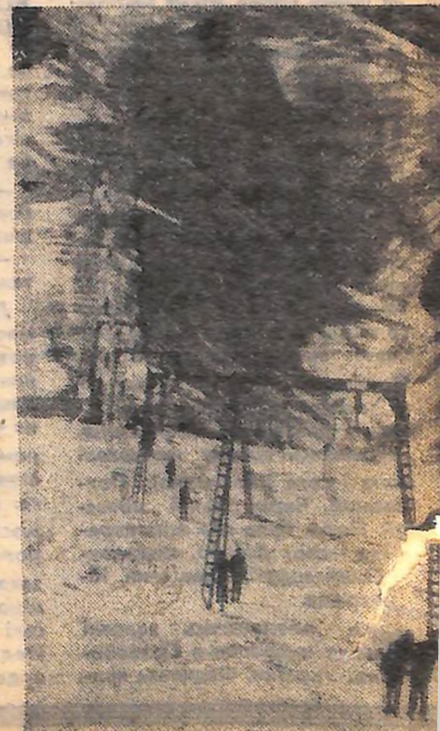
Взявши ці зобов'язання, ми викликаємо на соціалістичне змагання комсомольсько-молодіжну бригаду електрозварювальників першого механо-складального цеху, яку очолює Віктор Недопас (групкомсорг Дмитро Недопас).

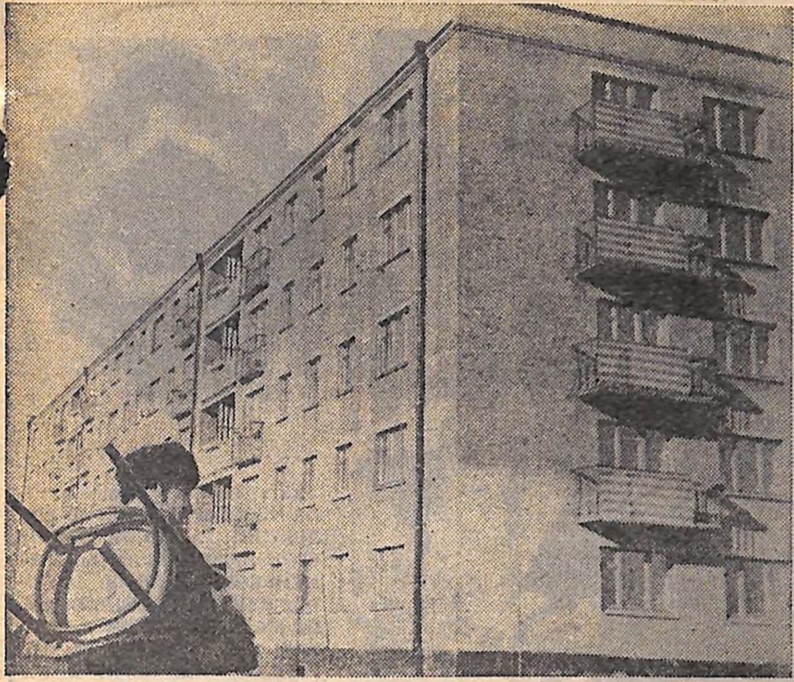
Соціалістичні зобов'язання обговорені і прийняті одностайно на зборах бригади.

МОЯ БАТЬКІВЩИНА

ПІДВІСНА КАНАТНА ДОРОГА НА СХІЛІ ГОРИ ВЕЛИКИЙ ЧИММАН.

Фото А. ВАРФОЛОМЕЄВА. АПН.

СОТНІ КІРОВОГРАДЦІВ НАПРИКІНЦІ МІНУЛОГО РОКУ СПРАВИЛИ НОВОСІЛЛЯ, ОСЕЛИВШИСЬ В НОВОМУ МІКРОРАЙОНІ, ЩО РОСТЕ НА ОКОЛИЦІ ОБЛАСНОГО ЦЕНТРУ, ПРИВАБЛЯЮТЬ НОВОБУДОВИ, ДЕ ПРАЦЮВАЛИ БУДИВЕЛЬНИКИ З УПРАВЛІННЯ «ЦИВІЛЬБУДКОМБІНАТУ» «КІРОВОГРАДЖАБУД». НАПРИКЛАД, НА ВУЛИЦІ ЯНОВСЬКОГО БУЛО ЗДАНО В ЕКСПЛУАТАЦІЮ ДВА 70-КВАРТИРНИХ БУДИНКИ. ТУТ ЗРАЗКОВО ПОПРАЦЮВАЛИ КОЛЕКТИВИ КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНИХ БРИГАД МУЛЯРІВ БОРИСА БАРКАРА, ВОЛОДИМИРА ОСТАПЧУКА, ШТУКАТУРІ З БРИГАДИ ЄВГЕНІЇ НІСКОРОЖНОЇ (З УПРАВЛІННЯ МЕХАНІЗАЦІЇ БУДІВНИЦТВА).

НА ЗМІСКУ: НОВИЙ 70-КВАРТИРНИЙ БУДИНОК НА ВУЛИЦІ Ю. ЯНОВСЬКОГО.

Фото В. КОВПАКА.

ДІЄ ШТАБ „КП“

ВЕЩОДАВНО «Комсомольський прожектор» Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів було нагороджено перехідним випелом ЦК ВЛКСМ. Ця нагорода цілком заслужена. Бо «прожектористи», сирваді, ведуть велику роботу. На заводі немає жодного цеху, жодної ділянки, куди б не дістали його промені.

Ось, наприклад, не так давно, під час чергового рейду, на випробувальній ділянці цеху № 2 було виявлено, що запущені не всі ємкості для стендів випробування.

Цей факт було поставлено до відома головного інженера заводу. Тепер робота тут налагоджена. Подібний факт було виявлено і на лінії по виготовленню обойм до насосу НШ-50К. Ця ділянка не була забезпечена спеціальною тарою. Після виступу «КП» становище змінилось.

АВАНС? НІ. ЗАСЛУГА

І так завжди. Жоден виступ «Комсомольського прожектора» не залишається непоміченим.

За останній місяць минулого року «прожектористи» провели чотири рейди по підготовці цехів до роботи в зимових умовах, по виявленню порушників трудової дисципліни та санітарному стану ділянок. Відразу з'явилися «блискавки» фотозвінчування. Їх завжди читають. Біля них зупиняються, сперечаються. Бо тут — життя заводу, робітничі щодені.

До голосу «прожектористів» прислухаються. На всі виступи реагують. Тому, що штабісти завжди прискіплено стежать за кожним своїм виступом, надсилають нагадування. І винуватого доти не залишають у спокої, доки не доб'ються позитивних наслідків.

Проте робота штабу не обмежується випуском «блискавок». Контроль за ходом рацпропозицій, які падають від комсомольців і молоді — теж турбота «прожектористів».

І в тому, що за десять місяців минулого року надійшло і запроваджено у виробництво 27 пропозицій з економічним ефектом 35 тисяч карбованців — велика їх заслуга.

Не так давно у штаб надійшов сигнал про те, що Сумський завод гумотехнічних виробів погано постачає кіровоградських агрегатників необхідною продукцією. Що тут зробити? «Блискавка» не допоможе. І от з цією метою, за завданням штабу «КП», в Суми виїхав секретар комсомольської організації механоскладального цеху № 2 В. Погрібний. І нині — продукція надходить регулярно. «Прожектористи» заводу тракторних гідроагрегатів крокують в ногу з колективом, борються за економію і бережливість. Теж «спасибі» чують вони не як аванс.

В. ВЛАДИМИРОВА.

Кіровоградський завод тракторних гідроагрегатів.

АВТОРИ ВІНАХОДУ — СТУДЕНТИ

Серед експонатів Республіканської виставки технічної творчості молоді новинки студентів Київського технологічного інституту легкої промисловості зовні нічим не виділяється. Скромний компактний прилад з цифровим табло.

Ще недавно якість шкір була невідомою проблемою для інженерів. Здавалося б, технологію витримано чітко. Але при зварюванні заготовок раптом виявляється, що шкіра стала зморшкуватися, погрубшала. В брак йшли сотні квадратних дециметрів матеріалу.

Допомогти виробничникам взялися майбутні спеціалісти — вступники. Скільки запальних творчих спорів було в студентському конструкторському бюро автоматизації, скільки різних варіантів винайшли і відкинули молоді винахідники, аж поки «доконалися» до причини браку — недосконалої температурної режими. Так і народилася ця установка для визначення оптимальної температури зварювання шкір. Процент браку знизився майже наполовину. Економія — десятки тисяч карбованців.

(РАТАУ).

ШВИДКИЙ ТАНЕЦЬ — ІСКРИСТИЙ, НАПОВНЕНИЙ РАДІСНОЮ ЕНЕРГІЄЮ І ЖИТТЕСТВЕРДЖУВАЛЬНОЮ СИЛОЮ. МОЛОДІ ТАНЦЮРИСТИ ПОВНІСТЮ ВІДДАЮТЬСЯ ПОМУ, І НАГОРОДА — ШІРІ ОПЛЕСКИ ГЛЯДАЧІВ. УЧАСНИКИ НАРОДНОГО САМОДІЛЬНОГО АНСАМБЛЮ ТАНЦЮ «ВОГНИК» — МОЛОДІ РОБІТНИКИ. СЛУЖБОВЦІ, ВОНІ ПРАЦЮЮТЬ І ЖИВУТЬ В м. СВІТЛОВДСЬКУ. АНСАМБЛЬ МАЄ УСПІХ У ГЛЯДАЧІВ — І ЦІЛКОМ ЗАСЛУЖЕНО.

На фото: танцює світловодський народний самодільний ансамбль танцю «Вогник».

Фото В. КОВПАКА.

ДО СТАЛІНГРАДСЬКОЇ битви тоді були звернені погляди усіх трудящих світу. Адже тут вирішувалась доля війни. Тож, коли Степан Федченко довідався, що їхня танкова бригада направляє в район оточення і розгрому великого фашистського угруповання, його серце наповнилось справжньою солдатською гордістю.

...У районі Калача-на-Дону, біля села Іванівки, тримали оборону автоматники Федченка. Знищували гітлерівських піхотинців, ходили в контратаку. Наша розвідка донесла, що недалеко від позиції знаходиться фашистський аеродром. Танковий десант з автоматниками раптовим нічним ударом зійав німецьку охорону. Гітлерівці не встигли опам'ятатись від несподіваного нападу, тікали в засніжений степ.

Федченко разом з бійцями розстрілював переполоханих ворогів. В результаті бою наші війська захопили більше сорока літаків противника, які так і не встигли піднятися у повітря. В цій операції сержант Федченко одержав тяжке поранення. А вже в госпіталі довідався про нагородження його медаллю «За оборону Сталінграда».

ПІСЛЯ жорстоких боїв взимку 1942—1943 років наступив деякий перепочинок. Фронт стабілізувався, обидві сторони готувались до нових бойових операцій. На черзі була Курська битва. Саме сюди після одужання у складі 19-ї танкової бригади 3-го танкового корпусу 5-ї гвардійської танкової армії прибув Степан Федченко. Мов вихор влітали на танках десантники-автоматники в розташування фашистів. Залишалися позаду визволені міста і села Харківської, Полтавської, Чернігівської областей. Потім була пам'ятна переправа через Дніпро, визволення Олександрії, Знамянки, Кіровограда.

Коли розпочалися головні битви за визволення Правобережної України, Федченка при-

значили командиром мінометної обслуги й направили в розпорядження Першого Прибалтійського фронту. І уже в першому бою біля Грюндхайдса він відзначився з хлопцями. Прицільним вогнем знищили понад п'ятдесят ворожих солдатів і офіцерів і сприяли швидкому просуванню нашої піхоти.

З БОЯМИ просувались по непрохідних весняних болотах, утримували у своїх руках стратегічну ініціативу. Недале-

ня, останні мінометники — бойовими медалями.

За сміливі дії, кмітливості і винахідливості в наступних боях сержанта Федченка було нагороджено орденом Червоної Зірки.

СТЕПАНУ довелося побувати на багатьох фронтах. Влітку 1944 року танкова бригада переходила в розташування Другого Білоруського фронту. Під час одного переходу головний танк засів у болоті. Інші попа-

проведення цієї операції С. М. Федченко одержав нагороду — ордена Слави другого ступеня.

ТРЕТІЙ орден солдатської Слави Степан Михайлович Федченко одержав за бойові подвиги на території Польщі і Німеччини. Після форсування Вісли й звільнення багатьох міст й сіл Польщі, наші війська натрапили на міцну оборону гітлерівців у районі порту Гданська. Чекаючи підходу резервних військ, радянські частини вкопувались у землю, збирали інформацію про розташування противника. Три мінометних обслуги на чолі з старшим сержантом Федченком зайняли позиції на висоті зручної галчанини, з якої добре проглядалися всі підходи до міста і Балтійського моря. А вранці гітлерівці висадили морський десант й пішли в наступ проти наших військ. По команді Федченка п'ятнадцять мінометників зайняли вигідні позиції й чекали наближення противника. Німці розкидали порядком брели до висоти, зрідка посилаючи автоматні черги, голосно перегукуючись між собою. І лише коли відстань скоротилась до двохсот метрів, командир мінометного взводу наказав:

— По прямій цілі, вогонь!

Затьохнули й засвітіли влучні удари мінометів, зчинивши паніку серед ворога. Одні повернули назад, інші прилягли до землі, окремі рвалися до наших бійців. Заговорили наші автоматники, вдарила сусідня гарматна обслуга. Навідники-мінометники, росіянин Віктор Михайлов, українець Іван Сербененко, грузин Омар Хоравва, перегукуючись між собою і підбадьорюючи один одного, змагались у влучності попадан-

ня й разом раділи кожній влучній міні.

Німці не витримали шквального вогню й, несучи великі втрати, повернули назад. А коли атаку було відбито, на полі бою нарахували 187 вбитих і поранених гітлерівців. Всі шістнадцять мінометників були нагороджені орденами і медалями, а міжнародна трійка навідників відзначена орденом Червоної Зірки.

Взимку 1945 року були жорстокої бої на німецькій землі Штатгардт, Штетек, Мальхен... Скрізь мінометники Федченка показували зразки героїзму і відваги. За бойові подвиги на польській і німецькій землі й нагороджено командира мінометного взводу старшого сержанта С. М. Федченка орденом Слави першого ступеня. У нагородному листі, підписаному командиром 19 гвардійської танкової Мінської Червонопрапорної бригади гвардії підполковником Куцом, зокрема, говорилось:

«У боях під Румельсбургом (Другий Білоруський фронт) 28 лютого 1945 року з власної ініціативи, замінив пораненого командира мінометної роти т. Мельникова, прийняв командування ротою. Відбив дві контратаки гітлерівців, знищив близько 80 солдатів і офіцерів противника. В бою за місто Вітулін 16 березня 1945 року знищив близько роти піхоти, чотири станкових кулемети і дві гарматні обслуги противника...»

Так з боями дійшов кіровоградський Степан Федченко до Берліна, зустрівся на Ельбі з військами союзників, урочисто святкував нашу велику перемогу, в яку вніс свою вагому частку з самого початку і до переможного завершення Великої Вітчизняної війни.

Д. КЛЮЄНКО,
Інструктор обкому КП України.
м. Кіровоград.

Мінометники Федченка

ШЛЯХ БІЦЯ — ВІД СТАЛІНГРАДА ДО БЕРЛІНА

ко від міста Борисова ворог тримав оборону на річці Березіно. Командир батальйону капітан Караулов викликав до себе Федченка.

— Вночі будемо форсувати річку. Ти на човні підеш першим і захопиш плацдарм.

— Слухаю, товаришу капітан...

До складу обслуги входили москвич Михайлов, дніпропетровець Сербененко, полтавчанин Дикопавленко, кіровоградець Федченко. Навантажили на човен 82-міліметровий міномет, ящики з мінами і попливли до противленого берега. Закріпились недалеко від моста, а вранці вдарили по ворожій охороні з тилу. Міст був захоплений і ним, підтримані мінометниками, пішли радянські війська. За цю операцію Федченко був нагороджений орденом Слави третього ступе-

ли під обстріл ворожої артилерії. Федченка здивувала точність попадання важкої артилерії гітлерівців з протилежного берега річки. Він швидко зорієнтувався і наказав рядовому Серікову:

— Бери гранати й автомат, пішли шукати коректувальника...

Перебрались на берег, пройшли кілька сот метрів й помітили в чагарнику блиск бінокля проти сонця — там поралися біля рації й передавали координати руху наших танків шість гітлерівців. Блискавична автоматна черга, вибух гранати, й рація замовкла. А через кілька хвилин припинився й обстріл ворожою артилерією. В розташування своїх частин Федченко і Серіков повернулись з полоненими гітлерівцями і захопленою рацією. За

ШКОЛАМ СТЕПОВОЇ ОБЛАСТІ

В БАГАТЬОХ школах Кіровоградщини можна зустріти верстати з маркою «Ростов-Дон». Це сучасні токарні і фрезерувальні агрегати. Їх суди поставляв Ростовський завод навчального устаткування Міністерства освіти РРФСР — єдиного підприємства в країні по виготовленню верстатів для шкільних майстерень.

Ростовські верстатобудівники виконали свої квілейні зобов'язання, достроково здали 12 200 різноманітних верстатів. Вони відправили в 1972 році школам Кіровоградської області 46 верстатних агрегатів.

В новому, 1973 році ростовчани продовжують постачати верстатне устаткування школам області.

В. ПОПОВ,
журналіст.

м. Ростов-на-Дону.

Є ЗРОСТАННЯ, Є І ЗАСТІЙ...

● Авангардівці на шляху до сходження

кола Романенко, з гімнастики — майстер спорту Юзеф Толчинський, з легкої атлетики — Володимир Іванець та Микола Жереб'ячев, з велосипедного спорту Григорій Івасенко та Галина Стебліна, з важкої атлетики — майстер спорту Григорій Машинягуча. А з ними працює більше 3 тисяч громадських інструкторів і тренерів.

Добрих успіхів у розгортанні спортивно-масової роботи добилися спортивні клуби «Зірки», «Машинобудівник», колективи фізкультури кіровоградської швейної фабрики, заводів валівського та Кіровоградського будівельного технікулів.

ПРЕДМЕТОМ особливих турбот обласної, міських рад, спортивних клубів і колективів фізкультури була і є пропаганда та впровадження в людину нового комплексу ГПО. Масове залучення авангардівців до спортивних змагань, підготовка і складання нормативів та вимог комплексу ГПО сприяли достроковому виконанню підвищених зобов'язань по підготовці значківців, спортсменів масових розрядів у ювілейному році. Особливо слід відзначити діяльність фізкультурних активістів на заводі «Червона зірка».

Тут залучено до складання нормативів і вимог комплексу ГПО майже 2,5 тисячі робітників, а понад 400 червонозірківців уже стали значківцями. Близько 2 тисячі чоловік склали нормативи ГПО у світловодській та олександрійській міських організаціях «Авангарду».

Але показники в роботі товариства були б кращими, якби більше уваги приділялося організації-

ному зміцненню колективної фізкультури, первинним організаціям цехів, відділів, груп. Тільки цим пояснюється те, що до цього часу ще 5 тисяч фізкультурників не є членами товариства «Авангард».

В товаристві недостатньо використовуються наявні можливості для підвищення рівня майстерності спортсменів. Наприклад, значна частина «рекордів» з легкої атлетики й понині залишається на рівні другого розряду, а окремі з них мають десятирічну давність. В складах збірних команд Центральної ради ДСТ «Авангард» зовсім мізерна кількість кіровоградців. Не все гарзд з розвитком молодіжного спорту. Дитячо-юнацька спортивна школа СК «Зірка» до цього часу не стала справжньою кузницею підготовки кадрів для великого спорту.

Мають місце недоліки в роботі спортивних баз. Деякі з них використовуються не на повну потужність.

Тренерсько-інструкторський склад, громадські секції з видів спорту, мають шукати і впроваджувати більш досконалі форми і методи організації навчально-тренувального та виховного процесу.

Про все це йшла відповідна розмова на VIII-й обласній звітно-виборчій конференції авангардівців Кіровоградщини. Учасники конференції обговорили програму на найближчі два роки і чамітили заходи, спрямовані на усунення всіх перешкод, котрі досі траплялися на шляху до масовості і майстерності.

Е. ШАБАЛІН,
наш громадський кореспондент.

● ДУМКИ, ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ НАРОДЖЕНА В ОГНІ

ЩОДЕНЬ доходять тривожні вісті: «Американські стратегічні бомбардувальники зробили новий наліт на територію Демократичної Республіки В'єтнам...» «Патріотичні сили Південного В'єтнаму успішно відбивають ворожі атаки...»

За цими повідомленнями ми відчуваємо, як американські імперіалісти намагаються придушити свободолюбивий народ, відчуваємо ми і ту напругу, яку протиставляють патріоти цієї злії силі. Бомби шматують землю, трощать дерева, та не можуть зломити дух народу. Вороги намагаються знищити не тільки людей, а все живе на в'єтнамській землі. Вогонь окутує міста і села, дим стелиться над джунглями. Але й з вогню встають звиятці, б'ють ворога.

Над ущелиною Хамжонг, що в перекладі на нашу мову значить Паша Дракона, через річку Ма в провінції Тханхоа є міст. По ньому проходить колія єдиної залізниці, яка з'єднує південь Демократичної Республіки В'єтнам із столицею та головним портом країни Хайфоном. Американське командування приклало чимало зусиль, щоб зруйнувати цей міст. Сюди направляли десятки бомбардувальників, скидали сотні бомб. Але міст стояв. Тоді в Таїланді американські спеціалісти спорудили особливий полігон — точну копію хамжонгського моста, і там тренувалися відбірні аси, вчилися понападати в ціль. Але міст діяв: Опори велично, спокійно стояли. А збиті над ними пірати — покінчені, згоріли.

І так — аж чотири роки. Опори мосту Хамжонг — зроблені із арматури й цементу.

Якщо навіть бомби і попадали, то, незважаючи на смертельну небезпеку, бійці народної армії ліквідували пошкодження, і знову йшли поїзди, жипа артерія країни пульсувала безперервно. Про це в'єтнамський поет Ма Занг Лан написав так:

У річці відбився прапора пурпур.
І, мовби маленькі яскраві сонця,
Спалахувало зварювання на балках сталевих.
Обличчя саперів усміхнені.
А жерла зеніток націлені в небо —
Чекають на ворога.
Бійці пісню заводять.
І звуки високі та чисті
Линуть далеко-далеко...

В старовину казали, що коли говорять гармати, тоді замовкають музи. А тут ми спостерігаємо протилежне. Героїчні зусилля в'єтнамського народу в боротьбі за свободу і незалежність покликани до життя розквіт його яскравих талантів, музи його не тільки не замовкли — вони заговорили востократ сильніше, пісні народу, високі і чисті, линуть тепер, справді, далеко-далеко.

Долінули вони і до нас на Україну. Республіканське видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь» випустило збірку в'єтнамських поезій «Слово з полум'я». Ввійшли до неї твори молодих в'єтнамських поетів, які преміювані на конкурсі, організованому Спілкою письменників Демократичної Республіки В'єтнам і газетою «Ван нге» («Література і мистецтво»). Якщо всі передові митці народу,

який борється, стали в ряди захисників свободи і незалежності, то в найперших щеренгах іде молода поезія. Її творять солдати, трудівники фронту і тилу, люди, обпалені вогнями боїв. Вони яскраво оспівують боротьбу народу, його волелюбність, незламність, готовність до самопожертви в ім'я жаданої перемоги.

У триптиху «Вогні лам» Фам Тіен Зуат пише:
Скільки ж сили в землі оцій,
Скільки у ґрунті нуртує вогню...
А люди зараз живуть без світла, гасять лампи,
щоб ворог не помітив нічого, в темноті
ідуть машини, в темноті люди кують перемогу,
думають про майбутнє, коли підуть на
свято з ліхтарями: «І всі, як і лампи, ми за-
світим, хай сяють ліхтарі скляні і паперові,
хай спалахнуть всі п'ятикутні зорі. «Тож по-
ки що, як ніше Вьонг Ань, хлопці прощають-
ся з рисовим полем, хлопці в дорогу руша-
ють, хлопці на битву ідуть».

ПОЕЗІЇ, вміщені в збірнику, здебільшого мають баладну форму, в їх епічному стилі відчувається багато гіркоти і болю, оповідь мужня, билінна, багато в чому нагадує епос. Так, наприклад, Бе Кіен Куок пише про річку, які спокійні-кві давали людям життя, біля них родилися герої, від них робили перші кроки: «Хлопець — лагідний серцем — вже й нарубком став непомітним. І дівча — ніби лотос між сілими хвиллями квітне...»

Але в цей епос тонко вплітається і лірика, високе почуття любові, гартоване теж вогнем боротьби.

Принесу своє кохання —
Як опору і як зброю.
Хай з тобою поруч стане,
Прикрива тебе собою,

так звертається до своєї коханої згаданий уже Бе Кіен Куок. Дуже зворушливо оспівує Фам Тхі Тхань Няя кохання хлопця і дівчини, які «в класі одному вчилися», а прийшов час йому йти в армію, то дівчина приносить розкидлу гілочку. І її весняний запах війні всюди несе з собою.

Багатолітня війна, здавалося б, повинна зламати дух. Та він міцніє, невтомно трудяться жінки, діти. Під землею побудовано заводи, вночі працюють школи, молодь організовує бригади, які працюють під девізом: «Ворог зруйнував — відбудуємо!» Про цю доблесть говорять Тен Дик («Вугільна долина»), Чан Тхі Мі Хань («Бригада будве додому під горою Яшмова Красня»), Хоанг Чунг Тхіюї («Коли пішли кохані»), Ву Зуй Тхонг («Плоти ідуть по річці Ла») та ін. Образи в цих творах зримі, близькі нам, своєю сутністю. Героїчна дійсність народжує патхненні пісні.

Вірші в'єтнамських поетів переклала Майя Кашель. Незважаючи на невелику мову героїчного народу і тепер відлає всі еплі цієї благородній роботі. Оформив книжку і дав ілюстрації заслужений діяч мистецтв УРСР художник В. Чеканюк, який побував у ДРВ. Ця полум'яна книжка ще більше пріднить нас із героїчним В'єтнамом.

Олександр МОТОРНИЙ,
письменник.

ЗАВТРА ЗНОВУ КИДАТИМУТЬ БОМБИ?

ФАМ ТІЕН ЗУАТ

А В НАШИХ МАШИНАХ НЕМАЄ ШИБОК

Шибок, немає, то й не треба.
Бо знопа посиляться від бомб.
Зате в кабіні — синє небо,
Без тенту, а вночі без фар —
Грайдливий вітер студить лоб.
Дорога мчить в мою кабінку
І тілка з пташкою летить,
Хіба не весело так жити!
Пілюка в'ється навздогінці,
Мов синьина в чуби вилеялась.
По варю митись на зупинці,
Та ще й часу немає в нас!
А потім дощ як упершисть
Як стьобоне, мов добрий дуп.
Перевдягтися? Навіщо.
Насустріч вітер дме чимдуж.

Не зчуєшся, як і обсушити,
Хто вигадав оті шибки?
Почує поруч голос: «Друже!»
І вже сплелась дів рука.
Готель — гамак під деревами.
По черзі варимо обід.
Потішив трохи душу снами —
І знову їдь, і знову їдь.
Без шин, із кузовом оббитим,
Без тенту, а вночі без фар —
Машини мчать, бо кличе
Піладень,
Пому сердечь потрібен жар.

І НЬУ

ЛЬОЛЯ ДЛЯ ДИТИНИ

Татусеву сорочку біленьку,
Від дощі і від сонця м'яку,
Я поржуч на клаті маленькі:

Лольо шитиму малюку.
Вшыватиму потім на лоді
Жовте-жовте пухнасто курча.
Дзьобин буде рожевий, поволі
Заблизьать бісерини в очак.
Хто ти будеш — ішо я
не знаю.
О, коханий, сподіваний мій,
Так піклуюсь про тебе, декаю,
Скільки радості, клопоту,
мрії!
Вже недовго чекати, недовго.
Дай дошню сорочечку я...
Чи тебе, може, долля
Фу Донга *)
Підганяє, дитинко моя?

*) Фу Донг — в'єтнамський деспотичний герой, який за день із немовляти виріс у великого і визволив рідну країну від загарбників.

РОЗГІН, ЯКОМУ ПЕРЕШКОДЖАЮТЬ

«ПОЧЕРК» ОЛЕКСІЯ ЛЕВЧЕНКА ШЕРЕНГИ ВЕДУТЬ АКТИВІСТІ ● БУДІВЕЛЬНИКИ ЗАБУЛИ ОБІЦЯНКИ

На районній конференції голова районної ради ДСТ «Колос» М. П. Барченков викладає фізкультури О. Левченко з Новоміргородської СШ № 1 згадав у першу чергу: «Його учні завжди поповнюють ряди фізкультурників ДСТ «Колос», відзначаються хорошою фізичною підготовкою. З усього видно, хороший дочерк вчителя фізкультури...»

Я зустрівся з ним, коли він саме проводив ваняту з легкої атлетики. Перше, що кинулось у вічі, — це оновлений спортивний комплекс.

Майже все зроблено руками учнів та вчителів, — не без аводовлення каже Олексій Олексійович. — Ще кілька років тут, біля школи був пустир. А тепер...

Справді, неспівзвучно змінилася прихильна жлоуха за останні два-три роки. Тут завершується спорудження комплексного деражнього майданчика. Вже встановлено баскетбольні конструкції, в майданчики для гандболістів, баскетболістів, два волейбольні майданчики. Бігова доріжка простяглася на 250 метрів. Окремо — сектори для стрибків, метання диска, штовхання ядра, сьута перешкод.

ГПО НА МАРШІ

— І як це допомагає в складанні норм ГПО?
— Досить відчутно, — мовить О. О. Левченко. — Адаже можливість безпосередньо в школі скласти норми з багатьох видів. Ми прагнемо до того, щоб кожен учень став значківцем ГПО вже в цьому році.

Вчителів фізкультури багато допомагають його помічники. Це класні фізорги — Василь Пістоль, Сергій Коломієць, Олександр Купенко. Серед краших спортсменів, які успішно складають нормативи, відміняти навчання Олександр Самойленко, Валерій Кулінич, Анатолій Довгий, Сергій Бараненко.

— А як справи тепер, взимку?
— На мить облягача Олексія Олексійовича хмурніє. Він показує рукою на цеглові стіни великої прибудови, що притулилась до школи, і каже:
— Це будеється спортивний зал. Почали в січні 1971 року, вже мали восени здати зал в експлуатацію, але, як бачите...

Будівництво спортивного залу — одна з найбільш важких проблем. Скільки О. Левченко і дирекція школи доклали зусиль, щоб все-таки почати будівництво, дістати кошти... Але новоміргородська ремонтно-будівельна дільниця, яка веде спорудження спортзалу, забула про свої обцянки. Змінилось у рембуддільничі керівництво. Тя, на жаль, не змінилось на краще ставлення до потреб фізкультурників. Тихо й пусинню на будову... Шість місяців не з'являються сюди будівельники. А жаль, бо від цього страждає велика справа фізичного загартування дітей...

І. РОМАНЕНКО,
громадський кореспондент «Моло-
дого комунара».
м. Новоміргород.

Що то за юшка, коли вона без спецій. Тим більше, «Макогонова юшка». А за спеції в цьому випадку служать листи наших читачів. От ми й додаємо їх до чашки сторінки. І якщо вони деколи не до смаку — вина в тім не винна.

ЮДЯНИЙ РУБІЖ

У вас на складі немає технічної води, не кажучи вже про лязну. Керуючий Добропільським відділенням «Сільгосптехніка» г. Пизипенко на це не звертає уваги. Воно й не дивно. Адже він,

СПЕЦІ ДО ЮШКИ

якщо й буває на складі, то обходить вагони за тридцять кроків. Зовсім інша справа, коли з вагона виходжу я: білий, позеленілий чи червоний — залежно від кольору добра, які ми розвантажуюмо. От тоді й думаю: де ж попити руки і обличчя? В тіх трюхубовіх бочці, що стоїть на подвір'ї? Але ж вода там давно замерзла.

Іду додому й соромно подивитись людям у вічі. Не тому, що забруднений, а за своїх керівників, які дивляться на все це крізь пальці. А від складу до центральної магістрали всього 60 метрів.

І віки воли не зможуть подолати оцей водянй рубіж.

М. ОЛЕФІРЕНКО, робітник Добропільського району «Сільгосптехніка».

ЗАМОК НОМЕР ОДИН

В нашому селі клуб закритий. Немає ні вечорні відпочинку, ні танців, ні кінофільмів. Коли ми приходимо до клубу, то стоїмо під вікнами. А на дверях висить замок. Завклубом тут рідко буває, хоч заробітні плати одержує регулярно. Довомоїти нам відкрити клубний замок. Молоде село Звенигородки Олександрійського району.

ВИПУСК № 2

■ НОДІ помічаєш — не можуть деякі люди точно висловлюватися. Купив, приміром, громадський годинник, а він... того, словом — не все в нього по порядку. І чуєш тоді з уст інтелігентного громадянина грубе слово: бракороб... А хіба ж так можна, шансові? Досить було б

ПОБОРИМОСЯ... або „КИНЬТЕ НАС ОБРАЖАТИ“

Цьому покупцеві добренько тряхонуть куплену річ, і дефекту, як не бувало... Є в чудовому місті Олександрії не менш прекрасний завод підвідомо-транспортного обладнання. У вік НТР (науково-технічної революції) без ППО (підвідомо-транспортного обладнання) ні один поважачий себе завод, обійтись не може. Не є виключенням і Первоуральський Новотрубний завод. Звідта запросили в олександрійців з'явити мостових кранів. Звичайно, не безплатно.

Продукція поїхала на Урал, а згодом на адресу директора Олександрійського заводу А. А. Терещенка та головного інженера М. Ф. Садовника надійшов лист (з правильніше — рекламация), в якому робітники з Первоуральська запитують: «Що ви нам прислали?» А потім прямо в очі говорять: «При вилуску своєї продукції ви не дотрималися ГОСТу 3332-54», і перераховують: некомплектність поставки (а це значить — гайка не від того гвинта), замість фарби — іржа, супроводжувальні документи надсилаються значно пізніше, і до всього... двигун не працює.

Дивні люди. Ну, спочатку це працює, а як добренько тряхонуть його — закрутиться. Он як телефон-автомат копійку проковтне, а голосу не чути — грюкнуть разів два по ньому, допомагає — прокашлюється...

Так тут цим не обійшлись. Довелось вийжджати бригаді із заводу ППО, розбиратися, що там і як. І кінець кінцем ніничилось це для керівництва заводу покаутуючою грубістю. 8 тисяч 500 карбованців штрафу. І хоч їм до цього не звикати — це вже не вперше вони випускають браковану продукцію, — до слова «бракороб» — звикнути ніяк не можуть. Що ж, грубість — образлива. Проти неї потрібно боротися...

М. СЕМЕНЮК, спецкор «Молодого комунара», м. Олександрія.

Увазі читачів. Розшукується людина, яка останній раз стрибала з парашутом з вишки, що встановлена на території парку «Перемога» в Кіровограді. Зі слів очевидців це було декілька років тому, Увесь цей час вона стоїть без дії.

ПРИГОЛОМШЕННЯ П'ЯТОГО СТУПЕНЯ

Закоши комедії викрадають, щоб спершу було страшно, а вже потім смішно. Для контрасту. Щоб шпигало. Так от! Аж страшно стало, коли розмовляв з виконуючим обов'язки майстра цеху № 6 Валентином Сметанком. На запитання, що йому відомо про новий комплекс ППО, юнак тільки знизав плечима. Гірше того, у рині навіть не бачив інструктора-методиста, хоч на заводі юнак працює майже два роки.

Злякався я і коли почув, що в цеху № 5, де начальником М. З. Мамуля, норми нового комплексу по двох-трьох видах здало лише 32 робітники. Тобто 22 відсотки од загального числа працюючої молоді. Але і на цих спортсменів немає ніяких документів. Щопрада, є протокол... без жодного підпису. А такий документ, не документ. Це все одно, що користуватись карбованцем, намальованим кульковою ручкою.

Приголомшті мене взявся секретар цехової комісії Валентина Плахотина, дуже юна дівчина.

— Є у нас нормативи, є пам'ятка, розроблені заходи по впровадженню нового комплексу. Я особисто успішно здала норми п'ятого ступеня.

А оце вже комедія... Адже п'ятий ступінь розрахований для людей віком від 40 до 60 років.

Я. ОЛЕНИЧ,

Завод радіовиробів, м. Кіровоград.

... І КОЗИ СИТІ

У нашому місті, мабуть, мало знайдеться таких «шасливиців», які б не користувалися послугами міського транспорту. І тому, звичайно, всі знають, що на багатьох маршрутах автобусів вже немає кондукторів. А з їх роботом чудово справляються каси-автомати.

В цьому є і свої позитивні якості, і негативні. До позитивних відноситься те, що каси люблять точність. Хочете переконатись? Будь ласка. Спробуйте в касу кинуть чотири копійки замість п'яти. Вона вам квитка не дасть. Словом, на компроміси каса не йде. А ще вона всі ці операції (приймання грошей, видача квитків) робить мовчки. (Чого не можна сказати про деяких кондукторів).

Негативні ж якості кас-автоматів (на думку керівників транспортних підприємств) в тому, що каси абсолютно неперті щодо пасажирів. Скільки їде їх з цинтями і смілями без талонів — для них однаково.

І от, щоб запобігти цьому, керівництво троллейбусного управління запропонувало новий вид обслуговування — троллейбус і без кондуктора, і без каси (автомата, мається на увазі). Тобто, як кажуть у народі — вирішили зробити так, щоб і сіно було ціле, і кози ситі.

Але це не означає, що вас не обслужать. Ні. Ще не встигнуть за вами й двері зачинитись, як з гуномовця почує: «Громадяни! Тролейбус без кондуктора. Гроші на талони передавайте водію!»

І добре тому, хто міг завбачити таке і пам'ятати відкриті із пригріт. А що робити тому, в кого немає дрібної монети? Доводиться передавати гривеньки (в кращому випадку). І водій дасть два талони. Значу ж — дві копійки — забере собі. Те ж саме зробить і з п'ятнадцятьма копійками. Словом, із будь-якою испарною монетою. Вимагати здачу — не пробуйте. Вас тут же обіжруть: «Водій вам не касир. Розміну грошей не робить. У нього ж — аулиця, рух». (Що в перекладі на популярну мову означає — «здачі не дає»).

І ось такий «новий» вид обслуговування триває вже в Кіровограді з 21 листопада.

Одні пасажир на прізвище Мулярчук зробив дослідження — підрахував, яку користь від цього «новаторства» мають водії. Цифра ця вишла в нього досить солідна.

Сперечатись не будемо. Як повідомив нас начальник управління В. І. Пересунько, вигоди від цього немає ніякої, оскільки водії «лівої» виручки не повертають підприємству. Ну, а коли вас передіє троллейбус і ви, якщо залишитесь живими, спокійтесь до нього з таким-сяким гнівом, він вам сповібно відповість: «Я ж не бачив, я ж гроші лінив».

— А поставити каси-автомати на троллейбусах? — А це ж треба комусь голову померочити, — скаже вам т. Пересунько.

Г. ІВАНЧЕНКО.

Після ревізії

— До ревізії усе було на місці, — Скаржаться збентежений Кузьма, — А тепер боргів карбованців зо двісті, Ковчанку два ящики нема. Висушили ліно-ревізори, Ковбасу неначе хтось підміняв...

Не знає

Син посяржился батькам на свою дружину: — Я скажу відверто вам — Розлучуся, кажу. Ну й характерець — страшний, Дикий і сумбурний. Вчора вечером мене Називала дурнем.

— Розлучатись — не гаразд, — Батько каже журно, — Ось і я тебе не раз Називав дурнем... — А хіба це все одно? — Батька син питає, — Ти знаєш мене давно, А вола ж не знає...

З мухи — слона

Грицю трапилось ловити На віконці муху, Він до матері біжить З мухою шодуху: — На, матусю, муху — на, — Вирвався в нього І зроби мені слона Справжнього, живого, Вчора вечером мені Тітка говорила, Що багато вже слонів Ти із мух зробила.

Б. ЧАМЛАЙ

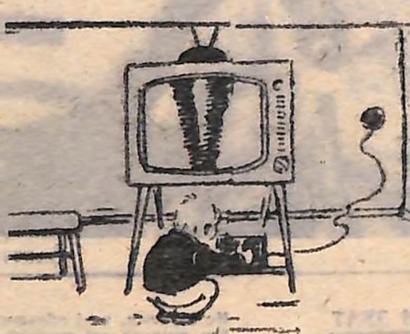
ВЕСЕЛИЙ ОЛІВЕЦЬ

Шини ТОКАРЕВОЇ

МАЙЖЕ ЗА ЄСЕНИНИМ

— Ніби знав, що контролер з'явиться. Взяв квитка.

— Мамо, іди швидше, в тебе щось кипить...

«Як чужу дружину, обіймав берізку...»

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

314650. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-33, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи та інших відділів — 2-45-36.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«Молодой комунар», орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Гаїнки, 2.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

14 СІЧНЯ, НЕДІЛЯ, ПЕРША ПРОГРАМА, 9.00 — Наша афіша. (К), 9.05 — Мультифільм. (К), 9.35 — Ранкова гімнастика. (К), 9.50 — М. В. Гоголь «Мертві душі». Фільм-спектакль. (К), 12.30 — «Степан Рима Волкова». (К), 13.00 — Документальний фільм «Єдність». (К), 14.00 — Музичний фільм «Балетні фантази». (К), 14.30 — Художній фільм «Смішного нуду боїться». (К), 16.00 — «Добрий вечір, хліборобів!» (Львів), 17.00 — Кольорове телебачення. «Клуб кіноподорожей». (М), 18.00 — Новини. (М), 18.10 — Кольорове телебачення. «Ваша думка». (М), 19.00 — Чемпіонат СРСР з фігурного катання. Спортивні таці. Довільна програма. (Ростов-на-Дону), 21.30 — Програма «Час». (М), 22.00 — Кольорове телебачення. «Снівак Жильбор Бек». (М), 22.45 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА, 13.00 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Герой нашого часу». «Беза». (М), 14.45 — Кіножурнал «Новини». (М), 15.00 — «Сільська газета». (М), 16.00 — «Літературна сторінка». (М), 16.45 — «Сім днів Гаухівського багачинного комбінату». Передача 7-а. (М), 17.00 — Телефільм «Гулястона». (К), 17.30 — Концерт-марш «Моїх вчнтелів голоси». (Миколаїв), 18.00 — «Зустріч з майстрами театру». (К), 20.00 — «На меридіанах України». (К), 19.30 — Художній фільм «Вся королівська рать». 3-а серія. (К), 20.30 — Фільм-концерт «Чарівники зимы». (К), 21.00 — «На добраніч, діти!». (К), 21.30 — Програма «Час». (М), 22.00 — Мультифільм для дорослих. (К), 22.40 — Вечірні новини. (К).

ПОНЕДІЛОК, 15 СІЧНЯ, ПЕРША ПРОГРАМА, 12.10

— Художній телефільм «Крадіжка». І серія. (К), 13.15 — «Нам — 50». Ювілей газети «Юний лєнінець». (К), 16.20 — Пестичий театр «Червона зима». (Львів), 16.50 — Республіканська фізико-математична школа. (Львів), 17.50 — «Імени Бабуркіна». (Дніпропетровськ), 18.00 — «Від понеділка до понеділка». (К), 18.15 — «Право на відпочинок». (З досвіду роботи заводу професійного тракторного підприємства. (Кіровоград), 18.30 — Для дітей. Телефільм «Ведмеді — суслики». «Фізика у розвагах». (К), 19.00 — Програма «Час». (М), 19.30 — Корнелі «Слід». Вистава Тернопільського муздрамтеатру. В перерві — «На добраніч, діти!». (К), 21.45 — Мультифільм «Сурімоно». (К), 22.10 — Інформаційна програма «Вісті». (К).

ДРУГА ПРОГРАМА, 10.00 — «Меморіальні комплекси країни». (М), 10.30 — «Наука — сільському господарству». (М), 17.00 — Кольорове телебачення. Для школярів. Кінопрограма «Хочу все знати». (М), 17.30 — Концерт. (М), 18.00 — Новини (М), 18.10 — Літературні бесіди. (М), 19.00 — Програма «Час». (М), 19.30 — Інтербачення. Кольорове телебачення. Чемпіонат СРСР з хокея. ЦСКА — «Динамо». (М), 21.45 — «Снівак Е. Образцова». (М), 22.25 — Спортивний щоденник. (М), 22.50 — Новини. (М).

ВІВТОРОК, 16 СІЧНЯ, ПЕРША ПРОГРАМА, 11.00 — Телевісті. (К), 11.15 — Телефільм «Шинишла залишає клітку». (К), 11.35 — «Шкільний екран». Фізика для учнів 10 класу. (К), 12.10 — Художній телефільм «Крадіжка». 2 серія. (К), 17.00 — Для дітей. «Сонечко». (К), 17.30 — Тележурнал «День за днем». (Кіровоград), 18.00 — Новини. (М), 18.10 — «За урожай 1973 року». (М), 18.40 — Кольорове телебачення. Для дітей. «Веселий Карандаш і його друзі». (М), 19.00 — Міжнародна панорама. (М), 19.30 — Чемпіонат СРСР з фігурного катання. (Ростов-на-Дону), 21.00 — Програма «Час». (М), 21.30 — Концерт на змовлення працівників сільського господарства. (К), 22.15 — Вечірні новини. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА, 12.15 — Кінопрограма Ленінградської студії науково-популярних фільмів. (М), 16.30 — Телевізійний документальний фільм «Товариш нащадки». (М), 17.30 — Для школярів. «Творчість юних». Концерт. (М), 18.00 — Музичний фільм «Від пісні до пісні». (К), 18.30 — Інформаційна програма «Вісті». (К), 19.00 — До 30-річчя прориву Радянською Армією блокани Ленінграда. (К), 20.45 — «На добраніч, діти!». (К), 21.00 — Програма «Час». (М), 21.30 — Документальний фільм «Станіславський». (М), 22.50 — Чемпіонат СРСР з баскетболу. ЦСКА — «Спартак». (Ленінград), 23.25 — Новини. (М).

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.